

være, at vedkommende skal betale denne Skat, selv om han har boet midlertidigt uden for Kjøbenhavn, medens jeg ikke ser, det har nogen Betydning, om han samtidigt har haft Ophold uden for Kjøbenhavn; derfor finder jeg Udtrykket i Loven af 1883 ubetinget heldigere end den her foreslaaede Affattelse.

Den næste Bemærkning knytter sig til det sidste Punktum i denne Paragraf, og ligeledes til de Bemærkninger, der staar i Motiverne. Det er fra den højtærede Minister's Side fremhævet, at han ansaa det for ønskeligt, at denne lille Skat for Fremtiden maatte blive opkrævet kvartalvis i Stedet for, som det nu sker, kun en Gang om Aaret; men jeg vil meget bede den højtærede Minister om at gaa med til, at det bliver, som det hidtil har været. Forslagets Motiv er dette, at man siger, at man tror at handle bedre over for Befolkningen ved at lade Folk betale denne Skat delt i 4 Dele frem for at lade den betale samlet paa en Gang. Det spiller nu en saa overordentlig ringe Rolle for Befolkningen. Værede Medlemmer ville nemlig erindre, at det her kun drejer sig om en Skat, som i Reglen ikke andrager mere end 1 pro mille af Skatteindtægten. Det vil altsaa sige, at man af 2,000 Kr. kommer til at betale 2 Kr. aarlig, eller sætter man Procenten til $\frac{1}{20}$ pCt., saaledes som det har været i det sidste Aar, bliver den endog saa kun 1 Kr. af 2,000 Kr., medens det, naar man gaar højere op kun bliver 3, 4, 5 Kr. o. s. v. Dette lagt til Stattebeløbet i det ene Kvartal i Stedet for at fordele det over alle fire Kvartaler kan jo for Befolkningen ikke spille nogen Rolle, medens det for Kommunalbestyrelsen kan blive til meget Besvær, om man skulde indpaa at opkræve disse Smaa summer i 4 Dele og saa have Afregning hver Gang med Kirkevesenet uden for de kommunale Statter. Jeg tror altsaa, det vilde være praktisk i og for sig at lade dette Tillæg betale en Gang for alle, og jeg vil i hvert Tilfælde tillade mig at stille Forslag til anden Behandling, om, at man lader dette Spørgsmaal staa aabent og yderligere tilføje, at Opkrævningen maatte kunne ske samlet i et enkelt Hjerdingaar eller fordelt paa flere, hvis det anses for rigtig, men overlade det til den senere administrative Ordning at træffe Bestemmelser vedrørende dette Spørgsmaal.

Endelig har jeg ved Slutningen af § 3 en Bemærkning, som for saa vidt falder sammen med den sidste Talers, som ogsaa jeg vilde meget ønske, at man kom bort fra at bestemme dette Beløb, som skal kunne liggene, selv om ikke Kommunalbestyrelsen giver

sin Anbefaling, i Forhold til hvad der har været betalt i de sidste 5 Aar, men at man maatte komme til at sætte det til en bestemt Brøkdelen. Hvad selve det Princip, som her ligger bag, angaar, saa henholder jeg mig ogsaa til, hvad den sidste ærede Taler fremførte, og jeg skal kun nævne, — fordi denne Sag har principiel Betydning — at jeg haaber, at ærede Medlemmer af dette Ting ville erkende, at der er nogen Retfærdighed i, at Kirken ikke bør gøres absolut afhængig af vedkommende Kommunalbestyrelses Beslutning. Det var ikke saaledes før 1888, thi da var man paa det rene med, at det var Kongen, der bestemte det Beløb, der skulde liggene til kirkeligt Djemed, efter indhentet Erklæring fra Kommunalbestyrelserne, og saaledes er det ogsaa i det øvrige Land endnu; i Købstæderne og paa Landet, vil der ikke kunne være Tale om at gøre dette afhængigt af Kommunalbestyrelsen. Det var først i 1888, at man satte denne Bestemmelse ind, at det skulde ske efter Indstilling fra Kommunalbestyrelsen. Nu kan jeg forstaa, at man siger: Vi ville ikke lægge denne Sag fuldt hen til Kongens eller Ministeriets Afgørelse, men jeg synes paa den anden Side, at Kirken maa have nogen økonomisk Eksistens som selvstændig Institution, og saa længe vi ikke have nogen selvstændig Repræsentation derfor, ser jeg ikke, at den kan ligge andet Sted end ved kongelig Resolution og efter Indstilling og Betænkning fra vedkommende Kommunalbestyrelse. Skulde Kommunalbestyrelsen sige nej, saa forekommer det mig, at Lovgivningen maa have Ret til at sætte et vist Minimum til Bedste for Kirkerne, thi man kan ikke ganske lade Kirken være uden sikker Eksistens. Denne Synsmaade deler jeg ganske med den ærede foregaaende Taler, og jeg ønsker ligesom han, at man maa komme til en bestemt Sum og ikke sætte noget saadant som Gennemsnittet i de sidste 5 Aar, men derimod et bestemt Brøksforhold, og der er gyldige Grunde dertil. For det første er det, som Forholdet er i Kjøbenhavn, meget vanskeligt at sætte Tilskuddet til $\frac{1}{6}$ af hvad det har været i de foregaaende 5 Aar; thi vi kunne ikke, som Forholdene ere, komme til at regne med saadanne Tal, som nu f. Eks. staa nævnt i Motiverne. Der staar i Motiverne, at i de sidste 5 Aar har Gennemsnittet ført til et Beløb af 53,000 Kr. Jeg tror i Parentes bemærket, at dette er galt udregnet i Lovforslagets Motiver. Jeg tror, at man der har overset, at der er et Aar, hvor der intet Bidrag blev ydet, og man vil altsaa komme til at sætte Summen ned til nogle og tredive tusend Kroner, hvilket jo er en meget lille Sum. Nok er det, en-